

Preek op 8 juni 2008 over Handelingen 2,37-47 (Avondmaalsviering): Make it to the max!

Voorzang: Psalm 40, 1

Votum en Groet

Zingen: Psalm 40, 2 – 4 – 7 (onberijmde gedeelten tussen de coupletten worden gelezen)

Gebed om ontferming

Zingen: Gezang 399, 6

Kinderpraatje

Zingen: Kinderlied 28 (Kijk eens om je heen...)

Gebed bij de opening van het Woord

Schriftlezing: Zacharia 8,20-23 en Handelingen 2,37-47

Zingen: Gezang 41, 2. 4 en 5

Verkondiging van Handelingen 2,37-47 – Make it to the max!

Zingen: Gezang 474, 1 en 3

Vorbereiding viering avondmaal

Geloofsbelijdenis

Zingen: Opwekking 7 (Heer, God, U loven wij...)

Viering van het avondmaal

Zingen: Gezang 14, 4 en 5

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Leefregel

Zingen: ELB Gezang 308, 1 en 2 (Doorgrond mijn hart...)

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus?

Rond de tafel van onze Heer is het goed ons te bezinnen op de vraag:

Wat is eigenlijk een kerk?

Wat maakt een kerk tot kerk?

Hoe zijn we kerk zoals het door Christus is bedoeld?

In het NT wordt het woord *kerk* op verschillende manieren gebruikt.

Misschien kun je ook zeggen: op verschillende niveaus.

Allereerst dit: het woord *kerk* wordt nooit gebruikt voor een gebouw.

Het heeft altijd te maken met mensen, die samen de kerk vormen, samen kerk zijn.

Maar de ene keer gaat het dan over alle mensen, die er bij horen.

Over de wereldkerk.

Zo schrijft Paulus over Christus als hoofd van de kerk, die zijn lichaam is (Ef. 1,22).

1

Dat is de kerk in heel de wereld.

Daar horen zelfs alle gelovigen bij die ooit geleefd hebben en ooit zullen leven.

In die zin is er eigenlijk maar één kerk.

Want Christus heeft maar één lichaam.

Toch wordt in het NT het woord *kerk* ook gebruikt voor een groep van gelovigen.

2

De ene keer een groep van gelovigen in een bepaalde plaats.

Bijvoorbeeld de kerk van God in Jeruzalem of in Korinte.

Maar een andere keer kan het een gemeente zijn die bij iemand in huis samenkomt.

3

Er kan dus in de lijn van Bijbel op drie niveaus van kerk gesproken.

Het eerste niveau is dat van de wereldkerk.

Het tweede niveau is dat van een groep christenen binnen de geografische begrenzing van een stad of een dorp – de kerk van Rome of van Amsterdam of van Nunspeet.

Het derde niveau is dat van een deel van die gelovigen van zo'n stad of dorp.

Een groep van gelovigen die elkaar ontmoeten bij iemand aan huis.

Dat is bv. opvallend voor de gemeente van Jeruzalem.

Die liep al gauw in de duizenden bekeerlingen.

Je zou zo zeggen: een onoverzichtelijk geheel.

Maar op een heel natuurlijke wijze splitste deze gemeente zich op in kleine cellen.

In kringen van zoveel gelovigen als er in één huis kon samenkomen.

En zo gebeurde het ook in Korinte en in Efeze en in Rome.

Maar mijn vraag was: <i>wat maakt een kerk tot kerk?</i> <i>Hoe zijn we kerk zoals het is bedoeld?</i> Daar wil ik nog even op doorgaan. Met die vraag kun je twee kanten op. Je kunt kijken naar wat minimaal vereist is om kerk te zijn in Bijbelse zin. Maar je kunt ook kijken naar wat maximaal bij kerk-zijn hoort.	4
Laten we maar eens beginnen bij het minimum. Daarvoor heb ik zeven punten op een rij gezet. Die zeven punten vind je allemaal terug in onze tekst, waarin het gaat over de eerste christelijke gemeente van Jeruzalem. Wat is wel het minste waaraan een kerk moet voldoen om kerk te zijn? Allereerst dat het een gemeenschap is van mensen die geloven. Een gemeenschap van mensen, die een persoonlijke band met Christus hebben. Die Hem erkennen als de Heer van hun leven.	5 6
Dat maken ze zichtbaar door zich te laten dopen – het tweede kenmerk. Want de doop is het teken van de band met hun Heer. De kerk bestaat uit gelovigen die zichzelf en hun kinderen laten dopen.	7
Een derde kenmerk van de kerk is dat de gelovigen regelmatig bij elkaar komen. Niet één keertje per jaar of één keer per kwartaal. Maar regelmatig. Minstens één keer per week. Daartoe worden we in het NT ook aangespoord: blijf niet weg uit de samenkomsten!	8
Die samenkomsten – het vierde kenmerk – staan o.a. in het teken van aanbidding. Weet u nog wat we met Pinksteren hoorden over de kerk? Welk gebaar bij de kerk past? Het wijzen naar boven – naar onze Heer, die daarboven op de troon zit. De kerk is het volk dat getuigt en zingt van al wat Hij heeft gedaan. Dat Hem met hart en ziel en in alle toonaarden aanbidt.	9
Naast de aanbidding – het vijfde kenmerk – is de verkondiging onmisbaar. Aanbidding hoort bij verkondiging als de holle en de bolle kant van een lepel. Als twee kanten van een medaille. Hoe kunnen we de Heer aanbidden als we niet uit de verkondiging weten wie Hij is? Maar als Hij ons in de verkondiging van het Woord weer voor ogen staat... als we weer gehoord hebben wie Hij is, wat Hij deed en wat Hij doet... als Hij opnieuw concreet voor ons staat... hoe zouden we Hem dan niet aanbidden?	10
Dan vieren we ook met passie het avondmaal – het zesde kenmerk. Daar ontmoeten we onze Heer. Daar proeven we hoe goed Hij is en hoe zoet Hij is. Daar beleven we de gemeenschap met elkaar. En als die gemeenschap onder spanning staat, zien we elkaar weer in het juiste licht. Als leden van die ene gemeenschap, die het allen moeten hebben van Christus' liefde!	11
Dit vindt allemaal plaats onder de leiding van ambtsdragers. Van broeders en zusters die ons door Christus gegeven zijn om ons te coachen. Die met het gezag van de Heer ons de weg wijzen.	
Deze zeven kenmerken behoren tot het minimum waaraan een kerk moet voldoen. Dit onderscheidt kerken van andere vormen van christelijke gemeenschap. Ik denk bv. aan de Pinksterconferentie van Opwekking in Biddinghuizen. Aan een EO-familiedag of het Flevofestival. Of een Echo-ochtend in onze kerk of ergens anders. Dat zijn bijeenkomsten die heel opbouwend kunnen zijn.	

Waar je enthousiast van kunt worden.
Maar het kan de plaatselijke kerken niet vervangen.

Als ik nu kijk naar onze eigen gemeente, dan zit het met dit minimum wel goed.
Al die zeven kenmerken vind je wel terug in de NGK van Nunspeet.
Maar ik zei het al – het is wel het minimum wat een kerk tot kerk maakt.
En we zouden niet goed bezig zijn als we met dat minimum tevreden zijn.
Daarom gaan we nu snel kijken naar het maximum.
Wat maakt een kerk maximaal tot kerk?

12

Dan moet ik op eens aan één of andere reclamekreet denken.
Make it to the max!
Was dat niet voor Coca Cola of zo?
Make it to the max!

13

Dat is een schitterende opdracht voor de kerk – voor onze gemeente.
Make it to the max!
Ga voor het maximale!
Haal er alles uit wat er uit te halen valt.
Blijf niet hangen op het minimum.
Maar zoek de grenzen van je kunnen!

Waar moeten we dan aan denken?
Waaraan anders dan wat Christus zelf over de kerk gezegd heeft?
Dat ze in deze wereld het zout is.
Dat ze van deze wereld het licht is.
Dat ze een stad op de berg is.
Zo zijn we maximaal kerk – als zout, als licht, als een stad op de berg.

Dat zijn oude beelden, die ons vertrouwd in de oren klinken.
Misschien zelfs wel zo afgezaagd dat ze ons niks meer doen.
Hoe zou Jezus dat vandaag tegen ons zeggen.
Dat kun je natuurlijk niet zomaar weten.
Maar toen ik daarover nadacht schoot mij het beeld te binnen van een billboard.
Zo'n groot reclamebord langs de snelweg.
Je kunt er niet omheen.
Het is van veraf zichtbaar.
Het trekt gewoon je aandacht.
Je vraagt je soms wel af waar het precies over gaat.
Maar dan blijf je er wel mee bezig.

14

Hoe ben je zo kerk?
Dat mensen niet om ons heen kunnen.
Dat ze nieuwsgierig worden.
Dat ze over ons na gaan denken.

15

Over ons?
Nee, over de Heer in wie wij geloven.
Met wie samen iets hebben.
Om wie we elke zondag elkaar weer opzoeken om van Hem te horen.

Hoe beantwoorden we aan wat van ons als kerk gevraagd mag worden?
Hét antwoord daarop is: door onze daden!
Door wat we doen, hoe we handelen!
Als Jezus spreekt over zout en licht en een stad zijn op de berg,
dan heeft Hij het meteen ook over onze daden.

16

Dat is een vraag voor ieder van ons persoonlijk.
Wat voor dingen doen wij, waardoor we opvallen aan anderen?
Zo opvallen dat ze onze Vader in de hemel daarvoor eren?

Daden die ze andere mensen of zichzelf niet zien doen?
Waardoor ze aan het denken worden gezet?
Wat zijn we van plan te doen om zo op te vallen?

Wat voor ons als afzonderlijke gelovigen geldt, geldt ook voor ons als kerk.
Hoe vallen we als kerk op in Nunspeet?
Waardoor kunnen we de aandacht trekken?
Nee, natuurlijk niet voor ons zelf.
Daar mag het niet om gaan.
Maar toch voor onze Vader in de hemel?
Wat doen we om mensen te laten zien dat Hij echt bestaat?
En dat Hij verschil maakt in deze wereld?

In Jeruzalem viel de kerk op.
Ze stonden in de gunst bij het hele volk.
Ze waren een aantrekkelijke gemeente.
Zo aantrekkelijk dat ze groeiden – dagelijks groeiden!

Dat zien we vandaag nog nauwelijks gebeuren.
Droomt u daar wel eens van als u aan onze gemeente denkt?
Is dat iets wat als een sterk verlangen leeft in uw hart?
Dat we een grote kerk worden?

Make it to the max!
Ga voor het maximale!
Ja, laten we een grote kerk willen worden.

Maar wat is groot? 17
Jezus zegt: *Wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.*
Als we een grote kerk willen zijn, dan moeten we een dienende kerk zijn.
Een kerk met een maximum aan goede daden voor hen die dat nodig hebben.

Een paar hoofdstukken verder in Handelingen vertelt Lucas over Tabita.
Ze was lid van een kerk in Joppe.
Ze heette ook wel Dorkas.
Dorkas werd ziek en stierf.
Dan komt Petrus in het sterfhuis.
Daar wordt hij omsingeld door een groep vrouwen.
Ze laten hem de kleren zien die Dorkas allemaal genaaid had.
Dorkas bleek lid te zijn van een vrouwengroep, die kleren maakte.
Ja, niet om de laatste mode bij te houden!
Maar om ze uit te delen aan mensen die in financiële nood verkeerden.
Een crea-club met een heel praktisch doel.

Dorkas en die andere vrouwen keken om zich heen.
Ze vroegen zich af: *Waar is hulp nodig?*
Hoe kunnen we mensen in onze omgeving van dienst zijn?
Hoe kunnen we in de praktijk laten zien dat Christus van mensen houdt?
Hoe kunnen we duidelijk maken dat God om mensen geeft? 18

Nou, niet door alleen maar als gedoopte gelovigen elke week naar de kerk te gaan.
Daar te praisen en een preek te horen en zes keer per jaar avondmaal te vieren.
Dat alles onder leiding van een groepje ouderlingen en diakenen.
Dat is wel het minimale van het kerk zijn. 19

Nee, we gaan voor het maximum.
We make it to the max!
We halen er uit wat er in zit.
We willen opvallen.
We willen zo kerk zijn dat de mensen niet om ons heen kunnen.

We willen laten merken dat het verschil maakt dat God bestaat en dat Jezus Heer is.
Dan krijgt God de eer die Hem toe komt.
Ja, laten we gaan voor het maximale!

AMEN.

08-06-2008